

Arrest

**nr. 342 306 van 4 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het overdrachtsbesluit van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 februari 2026 (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 januari 2026 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een dergelijk verzoek ingediend had in Bulgarije.

1.2. Op 27 januari 2026 verzocht verweerder de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker terug te nemen op grond van Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of

een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III- Verordening). De Bulgaarse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 29 januari 2026 en dit op grond van artikel 18.1. van de Dublin III- Verordening.

1.3. De gemachtigde van de minister van de Asiel en Migratie nam op 4 februari 2026 een overdrachtsbesluit. Dit besluit, dat verzoeker op 9 februari 2026 ter kennis werd gebracht, is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: S. (...) voornaam: A. K. (...) geboortedatum: (...)1999 geboorteplaats: Alikhel nationaliteit: Afghanistan die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije.

Betrokkene wordt vastgehouden te RC127bis om de overdracht aan Bulgarije uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S., A. K. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan is, diende op 14.01.2026 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een kopie van een duplicaat van zijn taskira met nummer 38024572 voor, afgegeven op 17.07.1393 door het Ministerie van Binnenlandse Zaken. De betrokkene stelt dat hij zijn originele taskira kwijtraakte en dat hij een duplicaat moest vragen. Hij stelt het duplicaat opnieuw verloren te zijn.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije op 08.12.2025.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 19.01.2026. De betrokkene verklaart verloofd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene zijn verloofde verblijft niet in de lidstaten en vergezelt de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming in België. De betrokkene verklaart dat zijn meerderjarige broer in België is. Hij verklaart daarnaast een meerderjarige neef in België te hebben. Hij stelt geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart Afghanistan verlaten te hebben op 20.08.2021 en ongeveer veertig maanden in Iran verbleven te hebben. De betrokkene verklaart op 21.12.2024 in Turkije aangekomen te zijn en daar tien maanden verbleven te hebben. De betrokkene reisde naar eigen zeggen naar Bulgarije op 21.10.2025. De Eurodacresultaten tonen aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije indiende op 08.12.2025. De betrokkene verklaart 39 dagen in Bulgarije verbleven te hebben. Hij stelt daarna door Servië (25 dagen), Hongarije (12 dagen), Slovenië (drie dagen), Italië (twee dagen), Zwitserland (twee dagen) en Frankrijk (een dag) naar België gereisd te zijn. Hij verklaart in België aangekomen te zijn op 13.01.2026.

Op 27.01.2026 werden de Bulgaarse instanties gevraagd de betrokkene terug te nemen. Op 29.01.2026 stemden de Bulgaarse instanties met toepassing van 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene, die in Bulgarije gekend is als: H. S., A. (...), °(...)1999/Afghanistan. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Bulgarije. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel. De Bulgaarse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Bulgarije.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van

een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk gehoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zijn broer in België is. Hij stelt dat hij de oudste broer is en dat hij voor zijn jongere broer wil zorgen. De betrokkene stelt dat hij een opleiding kreeg tijdens zijn militair werk door Belgische monitoren en dat hij zo ook al een beetje met België bekend was. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije. Hij verklaart dat hij in het opvangcentrum schurft heeft opgelopen, maar dat hij er ook voor behandeld werd in Bulgarije. Hij stelt er wel geslagen geweest te zijn aan de grens en dat hij daardoor nu problemen heeft. Hij stelt dat hij in het opvangcentrum niet meer geslagen werd en dat ze er menselijker waren.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene in België een broer heeft en hij voor hem wil zorgen, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Wat betreft de verklaringen dat zijn broer zich in België bevindt (afgewezen na nationale procedure) (DVZ, vraag 19 & 21) dient te worden opgemerkt dat betrokkene verloofd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn broer, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Bulgaarse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing

werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn meerderjarige broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaart dat hij een militaire opleiding van Belgische monitoren ontving. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij beter bekend is met België, merken we het volgende op. Het feit dat de betrokkene een bepaalde lidstaat als doelstelling vooropstelt, is een louter subjectief gegeven. We wensen nog eens te benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Bulgarije wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Betreffende een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Bulgarije slecht behandeld werd en hij stelde in dit verband dat hijzelf geslagen werd aan de grens. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije omwille van het feit dat hij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder verklaart de betrokkene dat hij in het opvangcentrum niet meer geslagen werd en dat ze er menselijker waren. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, in combinatie met het feit dat betrokkene verklaarde dat dit incident plaatsvond op het moment dat betrokkene zich verzette tegen de registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Bulgarije. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delictaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De Bulgaarse instanties stemden op 29.01.2026 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in

Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2025 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2024 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 21.05.2024 werd opgesteld en die op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielpcedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 49-50, 81). Het is dienstig er op te wijzen dat het verzoek om internationale bescherming in Bulgarije ingetrokken werd.

Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er al een beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 49-50, 81). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 81). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 82). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties

vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 82). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Na overdracht wordt de persoon naar een afdeling van het Registratie- en Opvangcentrum in Sofia gebracht. Dat geldt voor alle verzoekers voor wie nog geen definitieve beslissing werd genomen in Bulgarije. Daarna krijgt de persoon instructies over naar welk opvangcentrum hij mag gaan en hoe de procedure kan worde heropend (factsheet, blz. 2).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2024 waren daarvan maar 3225 plaatsen beschikbaar, aangezien de overige plaatsen niet geschikt worden geacht (AIDA-rapport, blz. 16, 85). Van de 3225 geschikte plaatsen waren er eind 2024 1579 ingenomen, d.w.z. 49 % (AIDA-rapport, blz. 85). We merken op dat de bezettingsgraad aanzienlijk lager ligt dan eind 2023, toen de bezettingsgraad 77% bedroeg (AIDA-rapport van 2024, blz. 82). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 50). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voorjaar tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2024 in Sofia slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 84), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen, ook dat ook Syriërs steeds vaker doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Voorts blijkt dat het aantal verzoekers aanzienlijk daalde, van 22 518 in 2023 naar 12 250 in 2024 (zie blz. 9 van het AIDA-rapport van 2024; en blz. 8 van het AIDA-rapport van 2025).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, blz. 78). Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet automatisch wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, blz. 50), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport over het jaar 2023 werden met betrekking tot de capaciteit nog grote moeilijkheden gemeld om nietkwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen (AIDA-rapport van 2024, blz. 50). In het meest recente rapport wordt nog gewag gemaakt van moeilijkheden, maar wordt niet langer gesproken over grote moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 43). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar uit het AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (blz. 50). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen

enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (e-mailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 86). Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat leefomstandigheden betreft (factsheet, blz. 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 86-87). Er worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 17, 87). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat het ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, blz. 17-18, 87).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 13-14). In 2024 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR onder meer wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de grens met Turkije en Griekenland en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 30). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije reizen en na overdracht een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. Hij zal er in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 14-15, 33).

De gemiddelde duur van de procedure is in 2024 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele kreeg overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2024 problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar. Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. Via een pilootproject van de Europese Commissie met Bulgarije zijn er extra tolken ter beschikking gesteld van het SAR. In het kader van een operationeel plan van het EUAA en Bulgarije is de hulp voor vertolking verlengd tot eind 2026 (AIDA-rapport, blz. 37-38). De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een

contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 88-89).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 68 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 97-98). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vier werkdagen of zes kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33). De directie van de gesloten centra controleert maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart dat hij jeuk had bij aankomst in België, maar dat dit nu beter is. Hij verklaart schurft gekregen te hebben in het opvangcentrum in Bulgarije. Echter stelt hij ook het advies ontvangen te hebben om zijn kleren weg te gooien en nieuwe te kopen, alsook stelt hij een lichaamscrème ontvangen te hebben. Hij verklaart geen medische documenten te hebben. De betrokkene verklaart niet opgevolgd te worden door een arts in België, maar dit wel te wensen. Hij verklaart dat hij geslagen werd in Iran, Turkije en Bulgarije en dat hij verzorging nodig heeft. Hij verduidelijkt dat zijn duim gebroken was en dat deze niet goed herstelde. Hij verklaart pijn te hebben als hij naar iets grijpt en vermoedt dat hij een operatie nodig heeft. De betrokkene verklaart daarnaast ook problemen met zijn borst en lage rug te hebben ten gevolge van stokslagen die hij onderweg kreeg. Hij stelt problemen te hebben met zijn wervels en pijn te hebben als hij snel moet opstaan of iets zwaar moet tillen.

Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van

gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 90). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 90). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat in Bulgarije reeds noodzakelijke medische hulp werd gegeven aan de betrokkene. De betrokkene verklaart andere medische problemen te hebben waarvoor hij een arts wenst te raadplegen. Er wordt niet aangetoond dat een verdere opvolging enkel in België kan plaatsvinden. We benadrukken verder dat de beslissing tot overdracht geen beslissing is over de timing van de overdracht. Indien de bevoegde zorgverstrekker het noodzakelijk acht dat betrokkene de medische diagnose van lopende en/of toekomstige onderzoeken afwacht kan de overdracht in overeenstemming met die aanbevelingen worden georganiseerd.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu bijgevolg vast

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van*

bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (arresten Ghezelbash, Karim en Hasan).

Hij betoogt als volgt:

“De verwerende partij heeft op 04.02.2026 een overdrachtsbesluit genomen en dit op 09.02.2026 ter kennis gebracht van verzoeker.

Op 06.02.2026 heeft de raadvrouw van verzoeker een uitvoerige brief (stuk 3 en bijlagen) aan de Dublin-cel van de verwerende partij gestuurd waarin zij het volgende uiteenzet:

- de medische en psychologische kwetsbaarheid van verzoeker;
- zijn lopende orthopedische, dermatologische en psychotherapeutische behandeling in België;
- het bestaan van een broer, [S.S.], die legaal in België verblijft (in asielprocedure);
- het bestaan van een emotionele afhankelijkheid tussen de verzoeker en zijn broer ;
- objectieve informatie (laatste AIDA-rapport) over de behandeling van asielzoekers in Bulgarije, en met name over de moeilijkheden bij de toegang tot medische zorg en het ontbreken van psychologische zorg.

De Dublin-cel heeft op dezelfde dag, op 06.02.2026 om 14.47 uur - dus enkele dagen voordat de bestreden beslissing aan de verzoeker werd meegedeeld - de ontvangst van deze elementen bevestigd en verklaard dat ze “aan het dossier waren toegevoegd” (stuk 4).

De bestreden beslissing bevat echter geen enkele verwijzing naar deze elementen.

De verwerende partij, die geen rekening heeft gehouden met informatie - die haar ter kennis was gebracht en waarvan zij de ontvangst had bevestigd voordat de bestreden beslissing aan de verzoeker werd meegedeeld - heeft daarmee haar verplichting tot een serieus en actueel onderzoek verzaakt en het beginsel van zorgvuldigheid geschonden.

Er zou niet kunnen worden tegengeworpen dat de bestreden beslissing reeds was genomen (op 04.02.2026) toen deze uiterst belangrijke elementen ter kennis van de verwerende partij zijn gebracht, aangezien Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in verschillende arresten de interpretatie van de Dublin III-verordening verduidelijkt en vastgesteld dat:

- het moet mogelijk zijn om een Dublin-overdrachtsmaatregel te wijzigen als er vóór de uitvoering ervan nieuwe relevante informatie wordt verstrekt (HvJ, arrest Ghezelbash C-63/15, 07.06.2016);
- de verantwoordelijke autoriteit moet rekening houden met alle relevante informatie alvorens een Dublin-overdrachtsmaatregel te nemen of uit te voeren, met inbegrip van informatie over de gezondheidstoestand of familiebanden, wanneer deze elementen van invloed kunnen zijn op de vaststelling van het verantwoordelijke land (HvJ, arrest Karim, C-155/15, 07.06.2016 ; HvJ, arrest Hasan, C-360/16, 25.01.2018)

Met andere woorden diende verwerende partij, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, rekening te houden met de informatie die haar op 06.02.2026 werd overgemaakt – waarvan zij uitdrukkelijk de ontvangst bevestigde en aangaf dat deze aan het dossier werd toegevoegd (stuk 4) – vóór de kennisgeving van de bestreden beslissing en tot aan de effectieve overdracht.

Dat is niet gebeurd: de bestreden beslissing bevat geen enkele verwijzing naar deze elementen, hoewel zij betrekking hebben op de fysieke en psychische gezondheid van verzoeker en op zijn privé- en gezinsleven.

Verwerende partij had deze informatie moeten onderzoeken en ofwel artikelen 16 of 17 van de Dublin III-Verordening moeten toepassen, of minstens haar motivering moeten aanpassen in het licht van deze nieuwe en relevante gegevens. Quod non.

De rechtspraak van het Hof van Justitie is eveneens bindend voor Uw Raad. De nationale instanties, met inbegrip van de rechtbanken, moeten - overeenkomstig deze rechtspraak, die het recht op een doeltreffend rechtsmiddel in Dublin-procedures aanzienlijk heeft uitgebreid - rekening houden met alle elementen die vóór de uitvoering van een overdrachtsbesluit ter kennis worden gebracht.

Het komt derhalve aan Uw Raad toe om rekening te houden met de overgemaakte medische, psychologische en familiale gegevens, die duidelijk een impact kunnen hebben op de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, en bijgevolg de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te schorsen en nadien te vernietigen.

Verwerende partij heeft nagelaten:

- de aangevoerde familiebanden te onderzoeken;
- de gedocumenteerde medische en psychische kwetsbaarheid te beoordelen;
- de gevolgen van deze elementen voor een overdracht naar Bulgarije te toetsen aan de beschikbare objectieve informatie (toegang tot zorg, identificatie van kwetsbaarheid, effectieve waarborgen).

Hierdoor heeft zij haar verplichting tot een zorgvuldig en actueel onderzoek geschonden.

Dit leidt tot een motiveringsgebrek in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en maakt de bestreden beslissing onwettig.

Er is minstens sprake van een ernstige middelen die een schijn van recht aantonen.

De bestreden beslissing dient derhalve bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden geschorst en nadien te worden vernietigd.

2.3.3. Verweerder kan er niet van beticht worden om rechtspraak van het Hof van Justitie geschonden te hebben. Wel kan de schending van een bepaling van een Europe(e)s(e) Verdrag, Verordening, richtlijn of algemeen beginsel van Unierecht aangevoerd worden zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie, quod non. Het volstaan te dezen niet om op te werpen, *“Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in verschillende arresten de interpretatie van de Dublin III-verordening verduidelijkt en vastgesteld”* om daarna deze arresten te duiden en op te werpen dat zowel verweerder als de Raad aan deze rechtspraak gebonden zijn.

Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

2.3.4. Kernpunt van verzoekers betoog ter ondersteuning van de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62,§2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is dat de bestreden beslissing een motivering diende te bevatten over alsook rekening diende te houden met informatie die verzoeker meegaf in zijn mailbericht van 6 februari 2026 waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken dezelfde dag nog de ontvangst bevestigde en hierbij meedeelde dat deze informatie aan het dossier zou worden toegevoegd.

2.3.5. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog vermits de bestreden beslissing dateert van 4 februari 2026 en de informatie die hij over zijn zaak overmaakte aan verweerder via een mailbericht, dateert van 6 februari 2026. Verweerder kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met of nagelaten gemotiveerd te hebben aangaande elementen en stukken die niet voorlagen op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof.

Het eerste middel is derhalve voor zover ontvankelijk, niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.3.6. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest”*.

Hij betoogt als volgt:

Zoals supra uiteengezet (stuk 3 en bijlagen) lijdt verzoeker aan:

- *een orthopedische aandoening aan de linkerhand met functionele beperking waarvoor gespecialiseerde orthopedische opvolging vereist is;*
- *problemen met de borstkas en onderrug (hevige pijn aan de wervels) als gevolg van stokslagen die hij tijdens zijn reis heeft gekregen, met name in Bulgarije ;*
- *schurft opgelopen in Bulgarije waarvoor medische opvolging en medicamenteuze behandeling noodzakelijk zijn;*
- *psychische problemen ten gevolge van zijn ervaringen in Afghanistan en zijn migratietraject, waarvoor psychotherapeutische en medicamenteuze vereist zijn.*

Deze aandoeningen zijn objectief vastgesteld door medische documenten en worden in België effectief behandeld (zie stuk 3 en bijlagen).

Nochtans, zoals duidelijk blijkt uit objectieve bronnen (zie hieronder), zou een overdracht naar Bulgarije deze medische en psychische kwetsbaarheid noodzakelijkerwijze verergeren.

Ter herinnering, bevatten artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest een absolute verbodsnorm.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ) mag een overdracht in het kader van de Dublin III-Verordening niet plaatsvinden wanneer er zwaarwegende en op feiten gebaseerde gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 4 Handvest (HvJ, N.S., C-411/10 en C-493/10, 03.02.2012).

Belangrijker nog: zelfs wanneer geen sprake is van algemene systeemfouten, moet een overdracht achterwege blijven indien de individuele situatie van de betrokkene meebrengt dat de overdracht op zich een reëel risico inhoudt op een ernstige en onomkeerbare verslechtering van diens gezondheidstoestand (HvJ, C.K. e.a., C-578/16 PPU).

Het Hof preciseert dat in dergelijke omstandigheden de lidstaat verplicht is de overdracht op te schorten.

Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), verbiedt deze bepaling in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.SS/België en Griekenland).

Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden, houdt artikel 3 EVRM in de verplichting de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk).

Het EHVM bevestigde dat een verwijdering in strijd is met artikel 3 EVRM wanneer zij leidt tot een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheid (EHRM, Paposhvili t. België, 13 december 2016; bevestigd in Savran t. Denemarken, GK, 7 december 2021).

De overdragende staat draagt de verantwoordelijkheid om dit risico concreet en individueel te beoordelen (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, 21.01.2011).

Het AIDA-rapport Bulgarije 2024 update (maart 2025) stelt echter vast:

a) Materiële opvangomstandigheden

- « Since 2015 conditions in national reception centres in general have been deteriorating and as a whole, substandard, with support limited to accommodation, nutrition and rudimentary medical help without provision of psychological care or assistance. » (p. 86)
- « reception centers where applicants are accommodated pending their asylum procedure continued to present recurring problems regarding infrastructure and material conditions, which in many instances were substandard and did not ensure even the most basic services relating nutrition and sanitation of personal and communal spaces. » (p. 86)
- « Regular water, hot water, repair of utilities and equipment in bathrooms, rooms and common areas remained extremely problematic due to the lack of budget. » (p. 86)
- « Vermin infestation, such as bedbugs, lice, cockroaches and rats also remain among the most persisting problems in reception centres for many years. » (p. 86)
- « Occupants from all reception centres [...] continued to complain about the living conditions, especially regarding bedbugs which regularly cause health issues, i.e. perpetual skin inflammations and allergic reactions. » (p. 87)

Deze omstandigheden zijn manifest problematisch voor een persoon die - zoals verzoeker - lijdt aan een actieve dermatologische aandoening.

In het bovengenoemde arrest M.S.S. oordeelde het EHRM dat dergelijke ontoereikende materiële omstandigheden, in combinatie met kwetsbaarheid, een schending van artikel 3 EVRM kunnen uitmaken.

b) Toegang tot gespecialiseerde zorg

- « the access of asylum seekers to following and specialized medical treatment remained impeded » (p. 91)
- « special conditions for treatment of torture victims and persons suffering mental health problems are not available » (p. 90)

Het Bulgaarse systeem garandeert dus geen effectieve toegang tot gespecialiseerde zorg, noch aangepaste psychologische begeleiding.

Nochtans heeft verzoeker nood aan:

- gespecialiseerde orthopedische opvolging;
- continue dermatologische behandeling;
- psychotherapeutische begeleiding.

De onderbreking van deze behandelingen houdt, gelet op de bovengenoemde arresten C.K. en Paposhvili, een reëel risico in op een aanzienlijke verslechtering van zijn gezondheidstoestand.

c) Identificatie van kwetsbaarheid

- « just 25% of all asylum applicants with vulnerabilities received proper assessments » (p. 60)
- « vulnerability assessment and support plans were still missing in 50% of the monitored cases » (p. 60)

Er bestaat dus geen enkele concrete waarborg dat verzoeker als kwetsbare persoon zal worden geïdentificeerd in geval van terugkeer naar Bulgarije.

Het EHRM vereist nochtans specifieke en individuele waarborgen wanneer kwetsbare personen worden overgedragen (EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, 4 november 2014).

Dergelijke waarborgen ontbreken volledig.

d) Dublin-terugkeerders

- « Dublin returnees [...] experience delays of a couple of weeks before being able to reaccess the health care system » (p. 90)

Een onderbreking van zorg gedurende meerdere weken is onverenigbaar met het vereiste van continuïteit van medische behandeling zoals benadrukt in de bovengenoemde arresten Paposhvili en Savran.

In casu, bevindt verzoeker zich in een situatie van cumulatieve kwetsbaarheid:

- lichamelijke aandoening;
- actieve dermatologische problematiek;
- psychische kwetsbaarheid;
- lopende behandelingen in België.

De combinatie van:

- substandaard opvangomstandigheden;

- beperkte toegang tot gespecialiseerde zorg;
- gebrek aan psychologische ondersteuning;
- administratieve vertragingen;
- het ontbreken van concrete individuele waarborgen; maakt dat een overdracht naar Bulgarije een reëel en individueel risico inhoudt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest.

In het licht van C.K., kan het niet volstaan te verwijzen naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Wanneer ernstige aanwijzingen bestaan van een individueel risico, moet de overdracht worden geschorst.

Gelet op:

- de absolute aard van artikel 3 EVRM;
- de bindende rechtspraak van het Hof van Justitie;
- de duidelijke en recente landeninformatie;
- de individuele medische situatie van verzoeker; kan de bestreden overdrachtsbeslissing geen stand houden.

De bestreden beslissing schent artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Er is minstens sprake van een ernstige middelen die een schijn van recht aantonen.

De bestreden beslissing dient derhalve bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden geschorst en nadien te worden vernietigd”.

2.3.7. Verzoeker kan gevolgd worden in zijn theoretische beschouwingen met verwijzing naar rechtspraak die in het verzoekschrift figureren over de draagwijdte van artikel 3 EVRM, waarvan de inhoud overeenstemt met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) .

2.3.8. Kernpunt van zijn betoog is dat hij een cumulatieve kwetsbaarheid heeft door een lichamelijke aandoening, een actieve dermatologische problematiek en een psychische kwetsbaarheid waardoor hij nood heeft aan gespecialiseerde orthopedische opvolging, continue dermatologische behandeling en psychotherapeutische begeleiding die in België “lopende” zijn. Concreet betreft het problemen met de borstkas en onderrug, een orthopedische aandoening aan de linkerhand met functionele beperking, schurft en psychische problemen. Hij is van oordeel dat een overdracht naar Bulgarije een reëel en individueel risico inhoudt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest door de combinatie aldaar van “substandaard” opvangomstandigheden, beperkte toegang tot gespecialiseerde zorg, gebrek aan psychologische ondersteuning, administratieve vertragingen en het ontbreken van concrete individuele waarborgen van de Bulgaarse autoriteiten. Een onderbreking van de behandeling houdt volgens verzoeker bovendien een verslechtering in van zijn gezondheidssituatie.

2.3.9. In de bestreden beslissing kan gelezen worden:

“De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart dat hij jeuk had bij aankomst in België, maar dat dit nu beter is. Hij verklaart schurft gekregen te hebben in het opvangcentrum in Bulgarije. Echter stelt hij ook het advies ontvangen te hebben om zijn kleren weg te gooien en nieuwe te kopen, alsook stelt hij een lichaams crème ontvangen te hebben. Hij verklaart geen medische documenten te hebben. De betrokkene verklaart niet opgevolgd te worden door een arts in België, maar dit wel te wensen. Hij verklaart dat hij geslagen werd in Iran, Turkije en Bulgarije en dat hij verzorging nodig heeft. Hij verduidelijkt dat zijn duim gebroken was en dat deze niet goed herstelde. Hij verklaart pijn te hebben als hij naar iets grijpt en vermoedt dat hij een operatie nodig heeft. De betrokkene verklaart daarnaast ook problemen met zijn borst en lage rug te hebben ten gevolge van stokslagen die hij onderweg kreeg. Hij stelt problemen te hebben met zijn wervels en pijn te hebben als hij snel moet opstaan of iets zwaar moet tillen”.

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier waarin zich het verslag van verzoekers Dublin-gehoor bevindt van 19 januari 2026 (rubrieken 38 en 39). Verzoeker heeft derhalve geen psychische problemen aangehaald bij zijn gehoor.

Gezien er tot op de datum van het treffen van de bestreden beslissing geen medische attesten voorlagen inzake enige aandoening of behandeling ervan, kwam verweerder terecht tot de volgende conclusie: *“Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”.* Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest”.

2.3.10. Via een mailbericht van 6 februari 2026, gericht aan de verwerende partij na het treffen van de bestreden beslissing, werd een medische en psychische kwetsbaarheid van verzoeker aangehaald, waarbij stukken gevoegd werden ter ondersteuning hiervan.

2.3.11. Artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek moet voeren van *“alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.12. Met deze bepaling wordt op het niveau van de rechterlijke instantie tegemoet gekomen aan wat het door verzoeker aangehaalde arrest C.K. t. Republika Slovenija (C-578/16 van 16 februari 2017) van het Europees Hof van Justitie stelde:

“75 Wanneer een asielzoeker, in het bijzonder in het kader van de doeltreffende voorziening in rechte die hem door artikel 27 van de Dublin III-verordening wordt gewaarborgd, objectieve gegevens overlegt, zoals medische attesten met betrekking tot zijn toestand, die de bijzondere ernst van zijn gezondheidstoestand en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen daarvoor van een overdracht aantonen, mogen de autoriteiten van de betrokken lidstaat, de rechterlijke instanties daaronder begrepen, die gegevens bijgevolg niet buiten beschouwing laten. Zij moeten juist beoordelen wat het risico is dat dergelijke gevolgen zich voordoen wanneer zij beslissen over de overdracht van de betrokkene of - in het geval van een rechterlijke instantie - oordelen over de rechtmatigheid van een overdrachtsbesluit, aangezien de tenuitvoerlegging van dat besluit tot een onmenselijke of vernederende behandeling van de betrokkene zou kunnen leiden (zie naar analogie arrest van 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punt 88).

76 Het staat dus aan die autoriteiten om iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene weg te nemen. In het bijzonder wanneer er sprake is van een ernstige psychische aandoening, mag daarbij niet worden volstaan met te kijken naar de gevolgen van het fysieke vervoer van de betrokkene van een lidstaat naar een andere, maar moet rekening worden gehouden met alle aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen die uit de overdracht zouden voortvloeien.

77 De autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten in dat verband nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen, en die maatregelen in voorkomend geval ten uitvoer brengen.”

2.3.13. De Raad dient dus een *ex nunc* beoordeling te maken van het mailbericht van 6 februari 2026, gericht aan de verwerende partij, en de stukken die hierbij gevoegd werden en te onderzoeken of dit aanleiding geeft tot de conclusie dat een overdracht aan Bulgarije een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest.

2.3.14. De stukken gevoegd bij het verzoekschrift waaronder het mailbericht van 6 februari 2026 en de stukken die hierbij zijn gevoegd, zijn een warboel. De (sub)nummering van de stukken bij het verzoekschrift komt niet overeen met de nummering in de inventaris van stukken van het verzoekschrift. De stukken zijn bovendien niet altijd goed leesbaar. De verzoekende partij geeft ter terechtzitting toe dat het scans van slechte kwaliteit betreft en stelt dat ze daaraan niet kan verhelpen.

2.3.15. Zijn gevoegd bij het mailbericht van 6 februari 2026 onder stuk 1, een kopie van een attest van het Rode Kruis van 3 februari 2026 waarin gewag gemaakt wordt van een vraag tot orthopedisch advies, dit wegens een verdraaiing van de duim van de linkerhand die gepaard gaat met pijn en met een beperking om deze uit te strekken (*“Déformation du pouce de la main gauche avec limitation de mouvement d'extension et douleurs”*). Uit dit attest blijkt niet dat verzoeker daadwerkelijk op consultatie is geweest bij een arts van het Rode Kruis zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota. Stuk 3 gevoegd bij het mailbericht van 6 februari 2026 betreft een kopie van een foto met daarop een totaal onleesbaar attest van het Rode Kruis en enkele doosjes van medicamenten, zoals Ibuprofen, Reflexspray, Zalvor en Ivermectin en Sedistress. Verzoeker toont nergens aan dat de medicatie die op de foto te zien is, werd voorgeschreven door het Rode Kruis of enige andere organisatie of arts, laat staan dat hij ze daadwerkelijk nam of nog neemt. Ibuprofen en Reflexspray worden door verzoeker in zijn mailbericht van 6 februari 2026 aangeduid als medicamenteuze behandeling voor zijn duim. Het is algemeen geweten dat Ibuprofen een pijnstillert is en aangenomen wordt dat de spray eveneens een kalmerende pijnstillende werking heeft. Het blijkt dus niet dat verzoekers duim gebroken is of was noch dat hij hiervoor een operatie nodig heeft zoals hij nochtans opwerpt in zijn verzoekschrift. Zalvor en Ivermectin zijn medicamenten voor zijn schurft zo stelt verzoeker in zijn mailbericht

van 6 februari 2026 waarvoor hij opgevolgd wordt door de “HUB Humanitaire”. Hiervoor wordt verwezen naar stuk 2 bij het mailbericht. Het betreft een scan van wat de Raad begrijpt de voor-en achterkant van verzoekers gebruikerskaart van deze HUB, waarbij algemeen wordt uitgelegd voor welke diensten men daar terecht kan. Verzoeker kan dit stuk niet laten zeggen dat hij nog voor schurft verzorgd wordt door een “HUB Humanitaire”. Verzoeker ontkent ook nergens de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij voor schurft in Bulgarije heeft gekregen om zijn kleren weg te gooien en dat hij aldaar ook een lichaamscrème kreeg voor deze aandoening en daar behandeld werd voor schurft. Dit alles vindt alleszins steun in het Dublin-gehoor van 19 januari 2026. Voor zijn psychologische aandoening verwijst verzoeker naar de medicatie Sedistress, waarvan de doos te zien is op stuk 3 gevoegd bij het mailbericht van 6 februari 2026 en verwijst hij opnieuw naar stuk 2 voor de behandeling ervan. Verzoeker toont zoals gezegd nergens aan dat de medicatie die op de foto te zien is onder stuk 3, werd voorgeschreven door het Rode Kruis of enige andere organisatie of arts, laat staan dat hij ze daadwerkelijk nam of nog neemt. Stuk 2 werd hierboven ook besproken en kan dus niet aantonen dat verzoeker psychotherapeutische begeleiding volgt bij “de “HUB Humanitaire. Van de in het verzoekschrift aangekaarte pijn op de borstkas en onderrug wordt met geen woord gerept in de hierboven besproken stukken bij het mailbericht van 6 februari 2026.

2.3.16. De Raad kan gelet op dit alles alleen maar prima facie tot de vaststelling komen dat verzoeker heel veel wind maakt over zijn medische en psychische situatie waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden, maar hij toont nergens concreet aan dat er sprake is van “een cumulatieve kwetsbaarheid” zijnde een “*lichamelijke aandoening; actieve dermatologische problematiek; psychische kwetsbaarheid;*” noch van de nood aan een “*gespecialiseerde orthopedische opvolging; continue dermatologische behandeling; psychotherapeutische begeleiding*”. Hij toont met name met geen enkel medisch attest aan dat hij enige psychische kwetsbaarheid heeft en hij toont niet aan dat de medicatie die op stuk 3 te zien is, werd voorgeschreven door het Rode Kruis of enige andere organisatie of arts, laat staan dat hij ze daadwerkelijk nam of nog neemt of nog enige behandeling volgt voor een lichamelijke aandoening, dermatologische of psychische problematiek. In dit verband kan er nog op gewezen worden dat een arts van het gesloten centrum van Steenokkerzeel op 10 februari 2026 in een brief met voorgedrukte rubrieken aankruiste dat verzoeker op die dag op consultatie kwam bij de centrumarts en dat hij geschikt is om in het centrum te verblijven. Andere maatregelen die zich opdringen op medisch vlak werden niet aangekruist.

2.3.17. De Raad komt dan ook tot de conclusie dat:

- er geen grondslag is voor verzoekers betoog dat een onderbreking van een medische behandeling aanleiding zou geven tot een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het Handvest;

- de reeds aangehaalde vaststellingen in de bestreden beslissing over verzoekers medische situatie overeind blijven alsook de volgende vaststelling: “*Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië)*”;

- er geen grondslag is voor verzoekers betoog dat er nood is aan individuele waarborgen van de Bulgaarse autoriteiten voor de overdracht van een kwetsbare persoon;

- er geen grondslag is voor de vrees geuit door verzoeker in zijn mailbericht van 6 februari 2026 dat hij in Bulgarije geen toegang zal krijgen tot behandeling voor mentale problemen gezien deze aldaar niet beschikbaar is.

2.3.18. Verweerder geeft overigens in de bestreden beslissing het bestaan toe van “*factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren*”, maar is van oordeel dat “*dit geenszins [leidt] tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben*”. Verweerder wijst ook “*op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende (...) de opvang en begeleiding van verzoekers*”, maar is van oordeel dat dit “*niet [leidt] tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest*. Verzoeker die zoals gezegd geen blijkt geeft van enige lichamelijke of psychische kwetsbaarheid, brengt door korte uittreksels te verstrekken in het verzoekschrift uit het in de bestreden beslissing aangehaalde AIDA-rapport over “*substandaard*” materiële opvangomstandigheden, toegang tot gespecialiseerde zorg, identificatie van kwetsbaarheid en

administratieve vertragingen voor Dublin-returnees bij de toegang tot gezondheidszorg, niets concreets bij dat deze vaststellingen doet wankelen.

2.3.19. Voor de volledigheid voegt de Raad er nog aan toe dat, gelet op al het voormelde, verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dat verweerder niet bijkomend, na het treffen van de bestreden beslissing, rekening hield met het mailbericht van verzoeker van 6 februari 2026, om conform het in punt 2.3.12. vermelde arrest van het Hof van Justitie, na te gaan of de uitvoering van de bestreden beslissing zich nog opdroeg, gezien de verstrekte informatie over zijn gezondheidstoestand, nog daargelaten de vraag of de volgende passages in de bestreden beslissing dit al niet opvangen: *“We benadrukken verder dat de beslissing tot overdracht geen beslissing is over de timing van de overdracht. Indien de bevoegde zorgverstrekker het noodzakelijk acht dat betrokkene de medische diagnose van lopende en/of toekomstige onderzoeken afwacht kan de overdracht in overeenstemming met die aanbevelingen worden georganiseerd. In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.*

Derhalve is het tweede middel niet gegrond.

2.3.20. In een derde middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 16 van de Dublin III-verordening en/of, minstens, van artikelen 4 en 7 van het Handvest, artikelen 3 en 8 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van proportionaliteit”.*

Hij betoogt als volgt:

“Ter herinnering:

- *Verzoeker heeft een jongere broer, [S.S.] (9755005), die zich in een lopende asielprocedure bevindt (binnen de beroepstermijn tegen de beslissing van het CGVS en voornemen om in de komende dagen beroep in te stellen) en derhalve wettig in België verblijft ;*
  - *Verzoeker heeft een neef, [Z.N.] (9285742), die in België als vluchteling werd erkend (stuk 6) ;*
  - *Verzoeker, zijn broer en zijn neef woonden vóór de arrestatie van verzoeker samen te [...] - 8900 leper;*
  - *Verzoeker werd financieel onderhouden door zijn broer en zijn neef ;*
  - *Verzoeker kampt met psychologische problemen (zie supra + stuk 3) ;*
  - *De broer van verzoeker, [S.S.] (9755005), die wettig op het Belgisch grondgebied verblijft, heeft zeer ernstige psychologische/psychiatrische problemen (meerdere zelfmoordpogingen, automutilatie, enz. – stuk 5);*
  - *Verzoeker en zijn broer hebben, gelet op hun respectieve psychologische aandoeningen en hun gelijkaardig levens- en migratietraject, een bijzondere affectieve afhankelijkheidsband ontwikkeld;*
  - *Op 06.02.2026 heeft de raadvrouw van verzoeker een uitvoerige brief (stuk 3) gestuurd aan de Dublin-cel van de verwerende partij, waarin zij haar op de hoogte bracht van de bovengemelde elementen.*
- Verzoeker heeft bovendien tijdens zijn gehoor van 19.01.2026 uitdrukkelijk verklaard:*
- *Verklaring DVZ 19.01.2026, vraag n°23:*
« Wat zijn uw bestaansmiddelen? Indien betrokkene verklaart op een privéadres te wonen: Bij wie? Relatie met die persoon?
Mijn neef, de zoon van mijn tante, Najibullah woont er nog. Mijn broer werkt in een houtzagerij. Zo redden wij ons. »
  - *Verklaring DVZ 19.01.2026, vraag n°24:*
« Indien de verzoeker om internationale bescherming de aanwezigheid van een familielid in België vermeldt – stel de vragen voor elk familielid om een eventuele afhankelijkheidsrelatie vast te stellen Welke relatie had u in uw land van herkomst? Hielp hij/zij u? Hielp u hem/haar? Op welke manier? (financiële-, materiële-, mentale steun, andere hulp?)
Mijn broer werkte in het leger en heeft gezien dat zijn collega's vermoord werden, hij kon dit niet aan en heeft zelfmoord proberen plegen in Afghanistan, ook in BE heeft hij al 2 zelfmoordpogingen gedaan, hij wordt daar nu voor behandeld. Met mijn neef heb ik altijd goed contact gehad. Geen financiële hulp. Hij zat ook in het leger.
Welke relatie had u terwijl [het familielid] in België verbleef en u in uw land van herkomst ? Hielp hij/zij u? Hielp u hem/haar? Op welke manier?

Ik had altijd contact met hem. Geen financiële hulp, omgekeerd ook niet, wel psychische ondersteuning van mijn kant, maar vanop afstand moeilijk in zijn situatie. Toen hij Afghanistan verlaten had, was het contact minder.

Welke relatie hebt u momenteel met [het familielid]? Woont u samen met [het familielid]? Helpt hij/zij u? Helpt u hem/haar? Op welke manier?

Mijn broer heeft psychische problemen. Ik moet bij hem blijven om hem te ondersteunen; Hij is suïcidaal en heeft geheugenproblemen. Ik ben naar hier gekomen om bij hem te zijn en voor hem te zorgen. Hij heeft iemand nodig om voor hem te zorgen. Tijdens zijn interview heeft hij zich echter beter voorgedaan dan hij is, hij heeft gezegd dat hij gezond is, dat hij geen problemen heeft, maar hij schaamt zich voor zijn psychische problematiek. Hij is echt ziek in zijn hoofd, kan het leven moeilijk aan, snijdt zichzelf. Ik heb hem ooit anders gekend. Omwille van wat hij meegemaakt heeft tijdens zijn militaire dienst, is hij psychisch ziek geworden. Soms heeft hij episodes waarin hij mij niet herkent. Hij vraagt dan 'Wie ben jij?' Hij is echt getraumatiseerd door wat hij heeft meegemaakt. Mijn neef werkt en zorgt nu mee voor betaling huur en andere vaste kosten en eten en drinken. Het contact is goed »

• Verklaring DVZ 19.01.2026, vraag n° 37:

« Is er een specifieke reden waarom u precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen? »

Omwille van mijn broer . Ik ben zijn oudste broer en ik wil voor hem zorgen. Ik heb opleiding gekregen tijdens mijn militair werk door Belgische monitoren en zo was ik ook al een beetje met BE bekend. »

Bij lezing van de bestreden beslissing dient evenwel te worden vastgesteld dat de verwerende partij eenvoudigweg volledig voorbijgaat aan de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de – uiterst zorgwekkende – psychologische/psychiatrische toestand van zijn broer en aan de emotionele afhankelijkheidsband tussen hen beiden.

De verwerende partij heeft derhalve bewust – en dus te kwader trouw en in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel – nagelaten deze elementen te vermelden, hoewel zij essentieel zijn bij de bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Nergens blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze elementen daadwerkelijk werden onderzocht, noch dat zij in concreto werden afgewogen in het licht van artikel 16 van de Dublin III-verordening.

Te meer daar de raadvrouw van verzoeker in haar brief van 06.02.2026 aan de verwerende partij uitdrukkelijk en gemotiveerd heeft uiteengezet dat aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 16, §1, van de Dublin III-verordening was voldaan (stuk 3 en bijlagen). De verwerende partij kon derhalve niet onwetend zijn van deze elementen en was gehouden deze op zorgvuldige wijze te onderzoeken en hierover uitdrukkelijk standpunt in te nemen, quod non.

Ter herinnering bepaalt artikel 16, §1, van de Dublin III-verordening:

« 1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. »

Met andere woorden legt artikel 16, §1, van de Dublin III-verordening de lidstaten een positieve verplichting op om een verzoeker en zijn (meerderjarige) broer samen te laten blijven of te herenigen wanneer:

- *er sprake is van een reële afhankelijkheidssituatie die onder meer voortvloeit uit een ernstige ziekte of een ernstige psychische stoornis;*
- *de familiebanden reeds bestonden in het land van herkomst;*
- *de persoon die wettig in de lidstaat verblijft in staat is daadwerkelijke bijstand te verlenen, of omgekeerd;*
- *de betrokkenen uitdrukkelijk hebben verklaard samen te willen blijven.*

Het gaat hier om een bindende bepaling en niet om een louter discretionaire bevoegdheid.

In casu zijn de door dit artikel gestelde voorwaarden vervuld:

- de heer [S.S.], broer van verzoeker, verblijft wettig in België (als verzoeker om internationale bescherming) ;

- zij zijn emotioneel van elkaar afhankelijk gelet op hun psychologische/psychiatrische kwetsbaarheden en verzoeker was bovendien materieel afhankelijk van zijn broer ;

- de familiebanden bestonden reeds in Afghanistan ;

- verzoeker en zijn broer hebben bij schrijven dd. 06.02.2026 uitdrukkelijk hun wens geuit aan de verwerende partij om samen in België te blijven (« le demandeur et son frère expriment, par la présente, le souhait de rester ensemble en Belgique. » - stuk 3).

Door deze elementen - en meer bepaald de extreme kwetsbaarheid van de broer van de verzoeker, waarnaar deze laatste heel duidelijk heeft verwezen tijdens zijn interview op 19.01.2026, niet concreet te onderzoeken

en niet kenbaar af te wegen in haar motivering, heeft de verwerende partij artikel 16, §1, van de Dublin III-verordening miskend, alsook haar verplichting tot een zorgvuldig en individueel onderzoek geschonden. Het Hof van Justitie van de Europese Unie herinnert eraan dat de Dublin III-verordening moet worden uitgelegd in het licht van de grondrechten, in het bijzonder artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (recht op eerbiediging van het gezinsleven) (HvJ, K., C-245/11, 6 november 2012).

Artikel 16 van de Dublin III-verordening beoogt precies te voorkomen dat scheidingen plaatsvinden die strijdig zijn met de menselijke waardigheid wanneer kwetsbaarheidssituaties een afhankelijkheidsband creëren. Het doel is te vermijden dat een louter mechanische toepassing van de verantwoordelijkheidscriteria ertoe leidt dat familieleden in een kwetsbare situatie van elkaar worden gescheiden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie beperkt het begrip afhankelijkheid zich niet tot een absolute fysieke afhankelijkheid. Een psychologische afhankelijkheid ten gevolge van een trauma kan volstaan, in het bijzonder wanneer familiale steun een essentiële stabiliserende factor vormt. Dat is precies wat in casu aan de orde is. De psychologische/psychiatrische kwetsbaarheid van verzoeker en zijn broer vormt een objectieve factor van wederzijdse afhankelijkheid.

Naar analogie kan afhankelijkheid in het kader van gezinshereniging in de zin van het Unierecht:

- materieel zijn;
- psychologisch zijn;
- affectief zijn;
- verband houden met een gezondheidstoestand.

De afhankelijkheidsband dient concreet en individueel te worden beoordeeld.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de Dublinbepalingen inzake familie een teleologische interpretatie moeten krijgen die hun nuttig effect waarborgt (HvJ, MA e.a., C-648/11, 6 juni 2013).

In het kader van een verwijderingsmaatregel vereist het Hof bovendien een individuele en evenredige belangenafweging.

De verwerende partij dient de door de verzoeker aangevoerde elementen uitdrukkelijk te onderzoeken en haar standpunt dienaangaande te motiveren.

Het volledig ontbreken van enige analyse van de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn broer – beiden bijzonder kwetsbaar op psychologisch/psychiatrisch vlak – vormt:

- een schending van artikel 16 van de Dublin III-verordening;
- een miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel;
- een schending van de formele motiveringsplicht;

Voorts dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, de aanvraag om internationale bescherming van de broer van verzoeker, de heer SARJAN Sanallah, niet “definitief werd afgewezen” in België, aangezien hij zich nog steeds binnen de wettelijke beroepstermijn bevindt om een beroep in te stellen tegen de negatieve beslissing van het CGVS en voornemens is dit te doen.

Indien Uw Raad zou oordelen dat de voorwaarden van artikel 16 van de Dublin III-verordening niet vervuld zijn, dan rustte in elk geval op de verwerende partij de verplichting om een belangenafweging te maken in het licht van de artikelen 8 (recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven) en 3 (verbod van onmenselijke of vernederende behandeling en eerbiediging van de menselijke waardigheid) EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat relaties tussen broers onder artikel 8 EVRM kunnen vallen wanneer er sprake is van nauwe persoonlijke banden die verder gaan dan normale affectieve relaties (EHRM, Boughanemi t. Frankrijk, 24 april 1996 ; EHRM, Moustaquim t. België, 18 februari 1991). Dat is precies het geval in casu.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele proportionaliteitsanalyse.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist ook, in geval van verwijdering, een concrete beoordeling waarbij rekening wordt gehouden met de kwetsbaarheid van de betrokkenen en de intensiteit van de familiale banden (EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, 4 november 2014).

De bestreden beslissing:

- vermeldt niet de psychologische/psychiatrische kwetsbaarheid van verzoeker en zijn broer ;
- verricht geen enkele belangenafweging ;
- verantwoordt niet waarom de overdracht evenredig zou zijn.

De bestreden beslissing houdt een onevenredige inmenging in in het privé- en gezinsleven (scheiding) en in de menselijke waardigheid (verslechtering van de psychologische toestand) van verzoeker en zijn broer.

Hieruit volgt een schending van artikel 16 van de Dublin III-verordening of, minstens, van de artikelen 3 en 8 EVRM, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er is minstens sprake van een ernstige middelen die een schijn van recht aantonen.

De bestreden beslissing dient derhalve bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden geschorst en nadien te worden vernietigd.”

2.3.21. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij tijdens zijn Dublin-gehoor van 19 januari 2026 geweest heeft op de “extreme kwetsbaarheid” van zijn in België verblijvende broer S.S, wegens diens “zorgwekkende psychologische/psychiatrische toestand” alsook op de “emotionele afhankelijkheidsband” tussen hen beiden en dat verweerder dit niet concreet onderzocht heeft en niet kenbaar heeft afgewogen in de bestreden

beslissing waardoor artikel 16, §1, van de Dublin III-verordening werd geschonden in combinatie met de zorgvuldigheidsplicht.

2.3.22. Artikel 16, lid 1 van de Dublin III-Verordening, dat verzoeker geschonden acht, luidt als volgt:

“Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.”

2.3.23. De uittreksels uit zijn Dublin-gehoor van 19 januari 2026 die verzoeker weergeeft in het verzoekschrift, vinden steun in het administratief dossier waarin zich dit gehoor bevindt. In tegenstelling echter tot wat hij opwerpt, blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met en gemotiveerd heeft aangaande de aanwezigheid van verzoekers broer in België en het gestelde in artikel 16, lid 1 van de Dublin III-Verordening.

Immers kan er in de bestreden beslissing gelezen worden: *“Dat de betrokkene in België een broer heeft en hij voor hem wil zorgen, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. Wat betreft de verklaringen dat zijn broer zich in België bevindt (afgewezen na nationale procedure) (DVZ, vraag 19 & 21) dient te worden opgemerkt dat betrokkene verloofd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn broer, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de DublinIII-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Bulgaarse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde”.*

Vervolgens wijst verweerder erop dat artikel 16, lid 1, van de Dublin-III Verordening een discretionaire bepaling is en stelt hij:

“Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn meerderjarige broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013”.

2.3.24. In artikel 2 g) van de Dublin III-Verordening wordt een definitie gegeven van „gezinsleden”. Het moet gaan om een gezin dat reeds in het land van herkomst bestond, waarna bepaalde leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig is, worden opgesomd. Er wordt als gezinslid geen “broer” aangeduid in de opsomming. Voorts is verweerder van oordeel dat de familierelatie tussen verzoeker en zijn meerderjarige broer, niet valt onder de andere in de bestreden beslissing aangehaalde bepalingen, “(art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening)”. Door de weergave van artikel 16 lid 1 van de Dublin-III Verordening met de daarin bepaalde voorwaarden geeft hij indirect aan dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsband of zorgrelatie tussen beide broers waarbij hij benadrukt dat ze meerderjarig zijn. Er werd voor het treffen van de bestreden beslissing ook niet schriftelijk verklaard door verzoeker en zijn broer dat de aanwezigheid van verzoeker in België wegens een wederzijdse afhankelijkheidsband en een zorgrelatie vereist is. De Raad voegt er in dit verband nog aan toe dat uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoeker slechts na de bestreden beslissing een eigen psychische kwetsbaarheid aankaartte, die zoals gezegd uit niets blijkt. Uit de bespreking die hierna volgt, blijkt voorts dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing ook geen enkel begin van bewijs voorlag dat verzoekers broer in een “ zorgwekkende psychologische/psychiatrische toestand” vertoeft.

2.3.25. Opnieuw verwijst verzoeker naar zijn mailbericht van 6 februari 2026 dat hij gericht heeft aan de verwerende partij. Hierin wijst hij op de aanwezigheid van zijn broer S.S. in België die legaal in het Rijk verblijft, dat deze gezondheidsproblemen heeft en dat deze in het kader van zijn asielprocedure duidelijk zou gesteld hebben dat de aanwezigheid van verzoeker in België noodzakelijk is voor zijn psychisch evenwicht. Verzoeker wijst op artikel 16, lid 1, van de Dublin III-Verordening en is van oordeel dat de voorwaarden concreet vervuld zijn. Hij concretiseert dat S. S. legaal in België vertoeft aangezien hij verzoeker om internationale bescherming is, dat deze afhankelijk is van verzoekers bijstand in morele zin, gelet op zijn psychologische kwetsbaarheid waarvan verzoekers broer tijdens diens persoonlijk onderhoud bij het CGVS duidelijk melding heeft gemaakt en dat de familiebanden reeds bestonden in Afghanistan. In het mailbericht van 6 februari 2026 kan gelezen worden dat verzoeker en zijn broer hierbij ("*par la présente*") de wens uitdrukken om in België samen te blijven. Bij dit mailbericht werd geen uittreksel gevoegd uit het asielinterview van verzoekers broer waarin deze zou verklaard hebben dat de aanwezigheid van verzoeker in België noodzakelijk is voor zijn psychisch evenwicht. Verweerder heeft daar ook geen toegang toe. Er werd bij dit mailbericht ook geen enkel medisch stuk gevoegd aangaande de psychologische kwetsbaarheid van verzoekers broer. Die worden voor het eerst pas gevoegd bij het verzoekschrift.

2.3.26. De bestreden beslissing dateert van 4 februari 2025 en het mailbericht waarop verzoeker wijst dateert van 6 februari 2025. Opnieuw benadrukt de Raad dat verweerder niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met of nagelaten gemotiveerd te hebben aangaande elementen en stukken die niet voorlagen op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof.

2.3.27. Gezien het gestelde in het in punt 2.3.11. aangehaalde artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, zal de Raad het betrokken mailbericht dat de aandacht trekt op de psychische kwetsbaarheid van verzoekers broer die in België verblijft en de gevoegde stukken in dit verband, ex nunc beoordelen en nagaan of dit alles zich prima facie verzet tegen een overdracht van verzoeker aan Bulgarije.

2.3.28. Bij het verzoekschrift wordt onder stuk 5 a een kopie van het medisch rapport van Médecins du Monde van 5 maart 2025 gevoegd, dat echter nauwelijks leesbaar is. Er wordt hierover geen uitleg verstrekt in het verzoekschrift. Voorts wordt onder stuk 5 b en c een kopie van een voorschrift gevoegd van Médecins du Monde van 2 oktober 2024 voor medicatie met een uitlegschema voor toediening, waarover verder ook geen uitleg wordt verstrekt in het verzoekschrift en dat eveneens moeilijk leesbaar is. Ten slotte worden onder stuk 5 d nog kopies gevoegd van 11 afspraakkaartjes bij CASO ("*Centre d'accueil, de soins et d'orientation*") die allen dateren van 2024. Ook over deze afspraken wordt geen uitleg verstrekt in het verzoekschrift.

2.3.29. De Raad bezit geen medische kennis en verzoeker legt niet uit waarvoor zijn broer op 2 oktober 2024 medicatie kreeg voorgeschreven door Médecins du Monde. Ook over de afspraken bij CASO die allen dateren van eind 2024 wordt geen toelichting verstrekt en uit de afspraakkaartjes zelf kan niet afgeleid worden waarvoor verzoekers broer een afspraak heeft, laat staan dat ze aantonen dat deze in 2024 aldaar een behandeling volgde vanwege zijn psychische/psychiatrische kwetsbaarheid. Het medisch rapport van Médecins du Monde van 5 maart 2025 is nauwelijks leesbaar is en er wordt hierover zoals gezegd ook geen uitleg verstrekt in het verzoekschrift. De Raad kan echter terugvallen op de beslissing van 19 januari 2026 die verzoekers broer ontving van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, dit omdat het betrokken mailbericht van 6 februari 2026 het O.V.-nummer weergeeft van verzoekers broer S.S. en in de databank van de Raad die beslissing is opgenomen. Dezelfde raadvrouw die verzoeker thans bijstaat heeft hiertegen namelijk een beroep ingediend bij de Raad zodat ze niet onwetend kan zijn van die beslissing.

2.3.30. In de voormelde beslissing die bekleed is met het privilège du préalable (wettig totdat de Raad er anders over beslist) wordt o.a. gewag gemaakt van een medisch rapport van Médecins du Monde van 5 maart 2025 over de mentale toestand van verzoekers broer. De CGVS erkent dat uit dit rapport van 5 maart 2025 blijkt dat deze toen psychologisch werd opgevolgd. In dat rapport worden vermeld: automutilatie en zelfmoordpogingen in het verleden; actuele symptomen zoals hypervigilantie, sociale en cognitieve vermijding, nachtmerries, dissociatieve stoornissen en een angstige stemming. De CGVS relateert de medische problematiek door erop te wijzen dat verzoekers broer bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij geen bijzondere procedurele noden heeft en dat hij zelfs uitdrukkelijk verklaarde dat zijn psychologische problemen verdwenen zijn sinds hij hier werkt. Toen verzoekers broer daarmee werd geconfronteerd, zei deze dat "*de aandoening blijft*", maar hij maakte volgens de CGVS niet concreet wat die aandoening precies inhoudt, behalve dat hij snel geïrriteerd raakt en geheugenverlies ervaart. Bij de CGVS werden ook geen specifieke steunmaatregelen verleend omdat verzoekers broer tijdens het onderhoud in staat bleek om de vragen te begrijpen en er een antwoord op te formuleren en geen extra pauzes nodig had, hoewel die mogelijkheid hem wel werd geboden. Volgens de CGVS tonen de medische attesten, voorschriften en afspraken niet aan dat de mentale problemen van verzoekers broer nog actueel zijn. Dat zou ook blijken uit het feit dat verzoekers broer werkt in een houtzagerij, twee keer per week les volgt en 's avonds gaat fitnessen. In de beslissing van de CGVS kan overigens niet gelezen worden dat verzoekers

broer zou gesteld hebben dat de aanwezigheid van verzoeker in België noodzakelijk is voor zijn psychisch evenwicht.

2.3.31. De Raad komt dan ook in de huidige stand van het geding prima facie tot de conclusie dat verzoeker met een medisch rapport van Médecins du Monde van 5 maart 2025 niet aantoonde dat verzoekers broer op het ogenblik dat de bestreden beslissing zo'n tien maanden later getroffen wordt en heden, zich in een *"zorgwekkende psychologische/psychiatrische toestand"* bevindt. Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn Dublin-gehoor van 19 januari 2026 verwees naar de psychische problemen en de suicidaliteit van zijn broer, kan niet tot een ander oordeel leiden vermits het louter verklaringen betreft die overeenstemmen met het medisch rapport van Médecins du Monde van 5 maart 2025 dat beoordeeld werd door de CGVS. Evenmin wordt een *"emotionele afhankelijkheidsband"* tussen verzoeker en zijn oudere broer aangetoond die de gewone familiebanden overstijgen. Uit de bovenvermelde beslissing van de CGVS van 19 januari 2026 gecombineerd met de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in augustus 2021 Afghanistan verliet met zijn broer S.S., dat verzoeker in Turkije werd gevat en teruggestuurd werd naar Iran. Verzoeker heeft verklaard 40 maanden in Iran verbleven te hebben, in december 2024 in Turkije te zijn aangekomen en op 21 oktober 2025 in Bulgarije, waarna hij afzakte naar België. Nadat verzoeker werd teruggestuurd naar Iran, vervolgde verzoekers broer zijn weg en is hij via Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België gekomen. Op 18 augustus 2023 ging deze zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende hij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Omdat Kroatië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van diens asielaanvraag, werd zijn verzoek onontvankelijk verklaard. Verzoekers broer werd nadien teruggeleid naar Kroatië maar keerde naar België terug. Op 3 mei 2024 diende deze een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit werd op 23 juni 2025 ontvankelijk verklaard maar op 19 januari 2026 leidde dit zoals gezegd tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Hieruit kan dus afgeleid worden dat verzoeker en zijn broer ongeveer 5 jaar van elkaar gescheiden zijn. Die omstandigheden vormen redelijkerwijs een contra-indicatie voor emotionele afhankelijkheid tussen de broers die de normale familiebanden zou overstijgen. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoeker tijdens zijn Dublin-gehoor van 19 januari 2026 verklaard heeft op de vraag: *"Welke relatie had u terwijl [het familielid] in België verbleef en u in uw land van herkomst? Hielp hij/zij u? Hielp u hem/haar? Op welke manier?"*: *"Ik had altijd contact met hem. Geen financiële hulp, omgekeerd ook niet, wel psychische ondersteuning van mijn kant, maar vanop afstand moeilijk in zijn situatie. Toen hij Afghanistan verlaten had, was het contact minder"*. Deze beoordeling dringt zich bovendien des te meer op gezien de neef van verzoeker en zijn broer in België vertoeft, verzoekers broer blijkens de beslissing van de CGVS verwees naar zijn neef N. op de vraag of hij een bijzondere vriendschap heeft met vroegere leden van zijn unit en verzoeker verklaard heeft: *"Mijn neef werkt en zorgt nu mee voor betaling huur en andere vaste kosten en eten en drinken"*. Bij het verzoekschrift wordt de verblijfstitel gevoegd van neef N., geldig tot maart 2028 en in het verzoekschrift kan ook gelezen worden dat verzoekers broer en neef samenwonen op een adres in Leper, waar verzoeker ook ongeveer een kleine maand na zijn aankomst in het Rijk op 13 januari 2026 verbleven heeft. Kan niet tot een ander oordeel leiden, verzoekers verklaringen tijdens zijn Dublin-gehoor dat hij naar België is gekomen om zijn broer te ondersteunen en voor hem te zorgen omdat deze daar nood aan heeft. De Raad kan er begrip voor opbrengen dat broers uit het verre Afghanistan graag verenigd blijven in België, maar dit op zich volstaat niet opdat artikel 16, lid 1, van de Dublin III-Verordening van toepassing is op de situatie.

2.3.32. De Raad komt dan ook globaal tot het besluit dat, daargelaten de vraag of verzoeker en S.S. daadwerkelijk broers zijn, gezien verzoeker blijkens de bestreden beslissing niet meer voorgelegd heeft dan een duplicaat van een kopie van een taskara en S.S. blijkens de beslissing van de CGVS van 19 januari 2026 helemaal geen identiteitsstuk heeft neergelegd en daargelaten de vraag of verzoekers broer S.S. als afgewezen asielzoeker die een beroep heeft ingesteld tegen deze negatieve beslissing van de CGVS, nog wettig verblijft in België in de zin van artikel 16, lid 1, van de Dublin III-Verordening en daargelaten de vraag of het gegeven dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geen schrijven voorlag van verzoeker en zijn broer waarin gemeld wordt dat de aanwezigheid van verzoeker in België wegens een wederzijdse afhankelijkheidsband en een zorgrelatie vereist is, later nog kan verholpen worden, prima facie uit de stukken die voorliggen niet blijkt dat verzoeker enige psychologische/psychiatrische kwetsbaarheid heeft en dat evenmin blijkt dat verzoekers broer actueel een dergelijke kwetsbaarheid heeft en evenmin dat er sprake is van een wederzijdse emotionele afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn broer die de gewone familiale banden overstijgt, daar waar ze ongeveer 5 jaar gescheiden geweest zijn en verzoeker zelf tijdens zijn Dublin-gehoor verklaard heeft dat enige psychische ondersteuning van zijn broer vanop afstand moeilijk was en het contact met zijn broer verminderde toen deze Afghanistan verlaten had. Evenmin blijkt dat verzoeker materieel afhankelijk is van zijn broer gezien verzoeker bij zijn Dublin-gehoor verklaard heeft, *"Mijn neef werkt en zorgt nu mee voor betaling huur en andere vaste kosten en eten en drinken"*.

2.3.33. De bestreden beslissing is niet behept met een motiveringsgebrek en getuigt evenmin van een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 16, lid 1, van de Dublin-III Verordening. De Raad komt na een beoordeling van de stukken gevoegd bij het verzoekschrift op grond van artikel 39/82, § 4,

vierde lid van de Vreemdelingenwet tot de conclusie dat een overdracht van verzoeker naar Bulgarije voormelde bepaling van de Dublin-III Verordening ook niet schendt. Gezien er geen sprake is bijkomende afhankelijkheidsbanden tussen verzoeker die meerderjarig is en zijn broer, die eveneens meerderjarig is, die de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM. Immers is het zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Gelet op wat voorlag op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing ziet de Raad ook niet in waarom verzoeker nog een belangenafweging hierin verwachtte in het licht van artikel 8 EVRM/artikel 7 Handvest met bijhorende proportionaliteitstoets. Alleszins heeft hij geen belang bij zijn kritiek dat deze afweging ontbreekt in de bestreden beslissing. Voor wat betreft ten slotte verzoekers kritiek dat de bestreden beslissing geen afweging bevat in het licht van artikel 3 EVRM, dit mist manifest feitelijke grondslag. Voor zover moet begrepen worden dat er geen afweging is geschied inzake verzoekers kwetsbaarheid en die van zijn broer, volstaat het te verwijzen naar wat hierboven ontwikkeld werd in het kader van de aangevoerde schending van artikel 16, lid , van de Dublin-III Verordening.

Het derde middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.3.34. Gezien de voormelde bespreking van de middelen wijst de Raad erop dat waar verzoeker bij wijze van inleiding in zijn verzoekschrift de schending opwerpt van de *“artikelen 3§2, (...) 17§1 van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend, (...) de artikelen 51/5 (...) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, (...) schending die machtsafwending (...) inhoudt”*, dit onontvankelijk is omdat in het verzoekschrift geen concrete uitleg verstrekt wordt over de wijze waarop voormelde bepalingen geschonden werden. Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Deze worden in casu niet concreet verstrekt.

2.3.35. De middelen zijn bijgevolg voor zover ontvankelijk, niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel ontwikkeld werd, volstaat voor de verwerping van de ingestelde vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

E. VAN DER WEL..., (toegevoegd) griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. VAN DER WEL...

M. EKKA